

Arrest

**nr. 179 234 van 12 december 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DELGRANGE *loco* advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het Rijk binnengekomen in 1999 (administratief dossier, stuk 5, p. 2), volgens zijn verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken op 1 januari 2007 (administratief dossier, stuk 11, bijlage 26) en heeft zich vluchteling verklaard op 4 augustus 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 13 januari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 29 maart 2016.

1.3. Op 11 juli 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in al Ala, Baalbeck, de Libanese nationaliteit te bezitten en een sjiitisch moslim te zijn. Sinds 1989 woonden u, uw ouders, twee broers en drie zussen in Beiroet.

In 1998 verliet u omwille van problemen Libanon (zie infra) en woonde u gedurende een jaar bij uw oom in Duitsland, u vroeg er geen asiel aan en startte er geen enkele procedure op om uw verblijf te legaliseren. U kwam vervolgens naar België omdat u het een mooi land vond. U verbleef hier een zestal jaar illegaal en uiteindelijk startte u een procedure 9bis op. Dit werd geen succes daar men u in 2010 te verstaan gaf dat u een paspoort of identiteitskaart nodig had, documenten die u niet had. U begaf zich hier naar de Libanese ambassade om een paspoort aan te vragen, doch daar dit drie maanden duurde, had u de termijnen van de procedure 9bis overschreden en werd u geweigerd. Uw beroep tegen deze beslissing loopt nog steeds, zo stelt u. Op 4 augustus 2015 hebt u hier een asielaanvraag ingediend.

Ondertussen bent u hier in 2004 gehuwd met de Algerijnse R.(...) T.(...), die hier sinds maart/april 2009 een verblijfsvergunning heeft op basis van haar werk. Sinds 2005 bent u vader van een dochtertje dat de Braziliaanse nationaliteit heeft. Uw schoonvader was immers op dat moment diplomaat in Brazilië en uw echtgenote is daar bevallen.

In 1996 kreeg u in Libanon een relatie met een meisje, I.(...) A.(...), en hadden jullie seksuele betrekkingen. U vroeg een eerste keer haar hand aan haar ouders, doch dit werd u geweigerd. Twee maanden later deed u weer een vergeefse poging en enige tijd later werd u een derde keer als huwelijkskandidaat geweigerd. Uiteindelijk bracht uw vriendin rond november 1998 haar moeder op de hoogte en vertelde haar dat ze was ontmaagd en met u wilde trouwen. Haar moeder bracht haar vier zonen, van wie er één een strijder was bij Hezbollah, hiervan op de hoogte, die razend waren en bewapend naar uw huis trokken, ze waren erop uit u te vermoorden. Ze doorzochten het huis, schoten in de lucht en zeiden dat uw bloed zou vloeien en dat jullie jullie woonplaats dienden te verlaten, waarna uw familieleden hun spullen namen en naar Baalbeck trokken. U was op dat moment niet thuis en werd door uw broer, M.(...), van dit gebeuren op de hoogte gebracht met de boodschap niet naar huis terug te keren. U belde naar een oom die een appartement had in Saiyet al Janzir in Beiroet en op dat moment in Irak verbleef, u kreeg de sleutel en dook er gedurende een drietal weken onder. Uw broer bracht u daar de documenten die u nodig had, u vroeg vervolgens bij de Italiaanse ambassade een visum aan en reisde op 5 december 1998 via Syrië naar Duitsland. Een viertal maanden nadat uw familie uit hun huis was verdreven konden ze, na bemiddeling van Amal en Hezbollah, terugkeren en vernam u dat uw vriendin verschillende keren zelfmoord had proberen te plegen. In 2000 zouden deze partijen nog bemiddeld hebben opdat u zou kunnen huwen met uw vriendin, doch ook dit zou op niets zijn uitgedraaid daar de broer van uw vriendin, het Hezbollahlid, u nog steeds wilde doden.

B. Motivering

Na het gehoor afgenomen door het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u in 1999 in België bent aangekomen en hier vervolgens een zestal jaar illegaal hebt verbleven zonder asiel te hebben aangevraagd, maar dan uiteindelijk wel een aanvraag tot regularisatie hebt ingediend. U stelt toen geen asielaanvraag te hebben ingediend uit schrik naar uw thuisland te worden teruggestuurd daar de situatie in Libanon op dat moment goed was, Hariri was aan de macht, Libanon groeide en er waren geen problemen (CGVS p.2). Van iemand die beweert uit vrees voor zijn leven het land te hebben verlaten kan deze handelwijze totaal niet overtuigen daar er van een dergelijk persoon kan verwacht worden dat hij zich bij aankomst in België (quasi) onmiddellijk tot de bevoegde autoriteiten zou wenden om bescherming aan te vragen. Bovendien geeft u zelf aan hier jaren illegaal te hebben verbleven waardoor u toch niet kon uitsluiten bij een controle te worden aangehouden en het risico te lopen eventueel naar uw thuisland te worden

gerepatrieerd. Uw handelswijze doet dan ook op fundamentele wijze afbreuk aan uw geloofwaardigheid, net zoals de vaststelling dat u ook in Duitsland geen asiel hebt aangevraagd. Ook uw antwoord wanneer u gevraagd wordt waarom u nu plots na al die jaren wel een asielaanvraag indient 'ik vraag nu asiel aan want ik wil niet meer illegaal leven en wachten op artikel 9bis, ik heb nu een gezin met een dochter' wijst nu niet bepaald op een vrees in de zin van de Conventie (CGVS p.2).

Het ongeloofwaardig karakter van het door u beweerde asielmotief (de problemen omwille van uw relatie met een meisje in Libanon in 1996) wordt nog door volgende vaststellingen onderstreept. Zo stelt u uw vriendin op kerstavond 1996 te hebben leren kennen en elkaar gedurende een aantal maanden in het geheim te hebben ontmoet vooraleer u een eerste keer haar hand ging vragen. U hiernaar gepeild geeft u aan dat u bang was van haar broers, 'het was de start van een relatie, dat mag bij ons niet' (CGVS p.3-4). In dit opzicht kan het dan ook niet overtuigen dat u haar met de wagen meenam naar de dijk in Saida, een plek die toch bezwaarlijk als discreet kan worden bestempeld, om daar te wandelen (CGVS p.3). U hiernaar gevraagd, antwoordt u dat niemand jullie daar kent. Gewezen op het feit dat jullie toch niet konden uitsluiten er iemand tegen te komen die jullie kende, komt u niet verder dan te stellen dat er maar heel weinig mensen naar daar gingen en Hezbollah daar niet aanwezig was (CGVS p.7). Het hoeft geen betoog dat uw antwoord totaal niet kan overtuigen. Moesten jullie effectief deze relatie geheim hebben dienen te houden is het niet meer dan logisch dat jullie zich niet op een dergelijke plek in het openbaar zouden vertonen. Ook het gegeven dat u aangaf dat jullie deze uitstapjes deden tijdens de lesuren kan niet overtuigen daar jullie toch niet konden uitsluiten dat de school de ouders van uw vriendin van haar afwezigheden op de hoogte zou stellen, wat dan weer aanleiding tot moeilijke vragen zou kunnen geven (CGVS p.3).

Weinig geloofwaardig is ook het gegeven dat jullie al quasi onmiddellijk, in januari 1997, na de eerste kennismaking op kerstavond 1996 seksuele betrekkingen zouden hebben gehad, temeer uw vriendin op dat moment nog maar zestien jaar oud was en uit een religieuze familie kwam en jullie nu niet bepaald adequate voorzorgen namen om niet zwanger te geraken (CGVS p.4). U gevraagd waarom jullie een dergelijk risico namen, temeer uit uw verklaringen blijkt dat uw vriendin nog maagd was, stelt u dat jullie er van uit gingen dat jullie met elkaar zouden huwen. Gevraagd of jullie niet eerst over de risico's hebben gesproken vooraleer met elkaar naar bed te gaan, stelt u dat dit niet het geval was en herhaalt u slechts dat jullie voor elkaar bestemd waren (CGVS p.4). Deze gang van zaken kan gezien de door u geschilderde context totaal niet overtuigen: uw vriendin was pas zestien jaar oud en maagd, kwam uit een praktiserende religieuze familie en droeg een hoofddoek, haar broer was een strijder bij Hezbollah en haar vader was een wijkverantwoordelijke van de Amal partij, feiten waarvan u toen al op de hoogte was (CGVS p.3-4, 7). Dat uw vriendin er dan in toestemde betrekkingen te hebben én dat jullie niet eerst eens zouden gesproken hebben over hoe jullie de relatie precies gingen aanpakken, kan dan ook totaal niet overtuigen, temeer u, gevraagd wat binnen jullie milieu de repercussies zouden zijn wanneer men erachter zou komen dat jullie voorhuwelijkse seks hadden gehad, antwoordde dat wanneer de familie niet akkoord was de jongen kon gedood worden, vooral als de familie conservatief is, zo voegt u toe om dan uiteindelijk te eindigen met de woorden 'het is een kwestie van eer' (CGVS p.5-6). Het hoeft geen betoog dat deze door u geschilderde gang van zaken totaal niet kan overtuigen.

Ook uw bewering dat uw vriendin in november 1998 haar moeder van dit alles op de hoogte zou hebben gebracht kan niet overtuigen. U gevraagd of jullie het, vooraleer haar moeder effectief op de hoogte te brengen, ook over alternatieven hadden gehad zo haar familie niet zou instemmen, ontkent u en vergoelijkt u dit door te stellen dat jullie dachten dat haar moeder zou toestemmen. Gezien u er toen al drie tevergeefse pogingen had opzitten om haar hand te vragen werd u gevraagd of het dan logischerwijze niet bij jullie was opgekomen dat dit wel eens fout zou kunnen aflopen, waarop u het totaal ongeloofwaardige antwoord gaf 'neen, het is de traditie om te blijven proberen'. Er andermaal op gewezen dat uw vriendin uit een traditionele familie kwam, komt u niet verder dan te stellen dat jullie dachten dat ze een schandaal wilden vermijden (CGVS p.5). In dit kader dient verder te worden opgemerkt dat het eveneens onbegrijpelijk is dat u dan vervolgens stelde dat jullie niet hadden verwacht dat haar moeder 'het' zou verder vertellen uit schaamte. Gevraagd waarom de moeder dan op hoogte moest worden gebracht, antwoordt u zodat ze de druk op de vader kan opvoeren, niet aan de vader vertellen want die zou haar onmiddellijk vermoorden (CGVS p.5). Weer dient het CGVS te concluderen dat uw verklaringen totaal ongeloofwaardig zijn, zoals reeds werd aangehaald komt uw vriendin uit een praktiserende traditionele familie waardoor er toch kon verwacht worden, op zijn minst konden jullie niet uitsluiten, dat haar moeder de familie op de hoogte zou brengen en het gegeven dat jullie, en zeker uw vriendin, een dergelijk risico namen ontbeert andermaal iedere geloofwaardigheid. Deze appreciatie wordt nog onderstreept door uw verklaring dat de moeder van uw vriendin, na uw

tweede huwelijksaanzoek, weigerde haar man te overtuigen uw aanzoek te aanvaarden, een teken aan de wand dat haar moeder u nu niet bepaald goedgezind was (CGVS p.4).

Verder blijkt dat u nooit ook maar enige inspanningen hebt gedaan om in de periode dat u in het appartement van uw oom was ondergedoken, nieuws te vergaren over uw toenmalige geliefde, dit terwijl de situatie behoorlijk geëscaleerd was en u zelfs vreesde dat ze wel eens door haar familie zou zijn vermoord. Uw verschoning dat u te veel schrik had biedt maar een zwak excuus waarom u op zijn minst niet via via informatie omtrent uw teergeliefde probeerde te vergaren (CGVS p.5). Gevraagd of u ooit geprobeerd heeft haar te contacteren, zeker nadat u wist dat ze verschillende keren zelfmoord had proberen te plegen, antwoordt u dat dit niet het geval is, haar ouders zouden u vermoorden (CGVS p.6). Ook deze toch wel op zijn zachtst gezegd weinig betrokken houding ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van uw asielmotief.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan er totaal geen geloof worden gehecht aan het door u beweerde asielmotief en dient u de vluchtelingenstatus te worden geweigerd.

Het door u neergelegde paspoort vermag deze appreciatie niet in positieve zin om te buigen daar dit louter betrekking heeft op uw identiteit en nationaliteit, gegevens die hier niet ter discussie staan.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 4 januari 2016) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen was toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door deze toegenomen veiligheidsmaatregelen door het leger en Hezbollah nam de schaal van het geweld, sinds de tweede helft van 2014 beduidend af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet.

Anno 2015 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de regio Bekaa (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen konvooien van extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger of Hezbollah. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. In 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden. Hierbij vielen doden en gewonden, voornamelijk onder de strijdende partijen.

Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar

beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. In 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 en begin 2015 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. Sinds juli 2014 is in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sindsdien kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De nieuwe troepenmacht werd ook samen met de Libanese autoriteiten om de veiligheid in het kamp te garanderen. Niettegenstaande de aanwezigheid van de troepenmacht vinden er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaats. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn, vallen hierbij soms één of meerdere burgerslachtoffers. Op 22 augustus 2015 braken in Ayn al-Hilwah gewapende confrontaties uit tussen islamitische groeperingen en Fatah. Op 27 augustus 2015 keerde, na onderhandelingen tussen de betrokken partijen, de kalmte terug.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 3 en 13 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 4, §1 van de Richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder andere, men recht heeft op een eerlijke administratieve procedure en de administratie serieus en zorgvuldig werkt, geeft verzoeker vooreerst een theoretische uiteenzetting, waarna hij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.2. Op 14 november 2016 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus *“Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon”* van 15 juli 2016.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) het feit dat hij in 1999 in België is aangekomen en hier vervolgens een zestal jaar illegaal heeft verbleven zonder asiel te hebben aangevraagd maar dan uiteindelijk wel een aanvraag tot regularisatie heeft ingediend op fundamentele wijze afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid, net zoals de vaststelling dat hij ook in Duitsland geen asiel heeft aangevraagd en zijn antwoord op de vraag waarom hij nu plots na al die jaren wel een asielaanvraag indient, namelijk *“ik vraag nu asiel aan want ik wil niet meer illegaal leven en wachten op artikel 9bis, ik heb nu een gezin met een dochter”* nu niet bepaald wijst op een vrees in de zin van de Conventie van Genève, (ii) het, gezien zijn verklaringen dat hij zijn vriendin op kerstavond 1996 heeft leren kennen, zij elkaar gedurende een aantal maanden in het geheim hebben ontmoet vooraleer hij een eerste keer haar hand ging vragen en hij bang was van haar broers, niet kan overtuigen dat hij haar met de wagen meenam naar de dijk in Saida, een plek die toch bezwaarlijk als discreet kan worden bestempeld, om daar te wandelen en ook het gegeven dat hij aangaf dat zij deze uitstapjes deden tijdens de lesuren niet kan overtuigen daar zij toch niet konden uitsluiten dat de school de ouders van zijn vriendin van haar afwezigheden op de hoogte zou stellen, wat dan weer aanleiding tot moeilijke vragen zou kunnen geven, (iii) het weinig geloofwaardig is dat zij al quasi onmiddellijk, in januari 1997, na de eerste kennismaking op kerstavond 1996 seksuele betrekkingen zouden hebben gehad zonder eerst over de risico's te hebben gesproken en zonder eerst te hebben besproken hoe zij de relatie precies gingen aanpakken, temeer zijn vriendin op dat moment nog maar zestien jaar oud was, zij nog maagd was, zij uit een praktiserende religieuze familie kwam en een hoofddoek droeg, haar broer een strijder bij Hezbollah was, haar vader een wijkverantwoordelijke van Amal was, zij niet bepaald adequate voorzorgen namen om niet zwanger te geraken en hij zich ervan bewust was dat hij kon gedood worden indien de familie van zijn vriendin erachter zou komen dat zij voorhuwelijkse seks hadden gehad, (iv) ook zijn bewering dat zijn vriendin in november 1998 haar moeder van dit alles op de hoogte zou hebben gebracht omdat zij dachten dat haar moeder zou toestemmen niet kan overtuigen daar hij er toen al drie tevergeefse pogingen had opzitten om haar hand te vragen en er, gelet op het feit dat zijn vriendin uit een praktiserende traditionele familie komt, toch kon verwacht worden, op zijn minst konden zij niet uitsluiten, dat haar moeder de familie op de hoogte zou brengen, temeer de moeder van zijn vriendin na zijn tweede huwelijksaanzoek weigerde haar man te overtuigen zijn aanzoek te aanvaarden, hetgeen aangaf dat de moeder hem niet bepaald goedgezind was, (v) hij nooit ook maar enige inspanningen heeft gedaan om in de periode dat hij in het appartement van zijn oom was ondergedoken nieuws te vergaren over zijn toenmalige geliefde, dit terwijl de situatie behoorlijk geëscaleerd was en hij zelfs vreesde dat ze wel eens door haar familie zou zijn vermoord, en hij ook nadat hij wist dat ze verschillende keren zelfmoord had proberen te plegen nooit heeft geprobeerd om haar te contacteren, welke weinig betrokken houding andermaal zijn geloofwaardigheid ondermijnt, (vi) het door hem neergelegde paspoort niet vermag de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin om te buigen daar dit louter betrekking heeft op zijn identiteit en nationaliteit, gegevens welke niet ter discussie staan en (vii) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr.

169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 11 juli 2016 (CG nr. 1516530), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.4.1. Zo wijst de commissaris-generaal vooreerst terecht op verzoekers extreem laattijdige asielaanvraag: *“Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u in 1999 in België bent aangekomen en hier vervolgens een zestal jaar illegaal hebt verbleven zonder asiel te hebben aangevraagd, maar dan uiteindelijk wel een aanvraag tot regularisatie hebt ingediend. U stelt toen geen asielaanvraag te hebben ingediend uit schrik naar uw thuisland te worden teruggestuurd daar de situatie in Libanon op dat moment goed was, Hariri was aan de macht, Libanon groeide en er waren geen problemen (CGVS p.2). Van iemand die beweert uit vrees voor zijn leven het land te hebben verlaten kan deze handelswijze totaal niet overtuigen daar er van een dergelijk persoon kan verwacht worden dat hij zich bij aankomst in België (quasi) onmiddellijk tot de bevoegde autoriteiten zou wenden om bescherming aan te vragen. Bovendien geeft u zelf aan hier jaren illegaal te hebben verbleven waardoor u toch niet kon uitsluiten bij een controle te worden aangehouden en het risico te lopen eventueel naar uw thuisland te worden gerepatriëerd. Uw handelswijze doet dan ook op fundamentele wijze afbreuk aan uw geloofwaardigheid, net zoals de vaststelling dat u ook in Duitsland geen asiel hebt aangevraagd. Ook uw antwoord wanneer u gevraagd wordt waarom u nu plots na al die jaren wel een asielaanvraag indient 'ik vraag nu asiel aan want ik wil niet meer illegaal leven en wachten op artikel 9bis, ik heb nu een gezin met een dochter' wijst nu niet bepaald op een vrees in de zin van de Conventie (CGVS p.2).”* Verzoekers houding getuigt immers allerminst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. Met de argumentatie in het verzoekschrift dat hij zag dat veel Libanezen negatieve beslissingen kregen over hun asielaanvraag omdat de situatie verbeterd was in Libanon en hij schrik had dat ook hij zou teruggestuurd worden, wat een risico inhoudt voor zijn leven gezien de bedreiging door de broer van zijn ex vriendin, dat hij dacht dat een asielaanvraag enkel kon slagen in geval van problemen met de autoriteiten en niet in geval van problemen met andere burgers, dat hem daarom ook werd aangeraden om geen asielaanvraag in te dienen tot hij veel later hoorde dat zijn problemen wel vervolgingsdaden zijn in de zin van de vluchtelingenconventie, brengt verzoeker geen overtuigende verklaring bij die kan vergoelijken waarom hij al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren. Wat betreft zijn angst om te worden teruggestuurd naar Libanon, wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing reeds terecht op dat verzoeker jarenlang illegaal in België heeft verbleven waardoor hij niet kon uitsluiten bij een controle te worden aangehouden en het risico te lopen eventueel naar zijn thuisland te worden gerepatriëerd. In zoverre hij nog opwerpt dat hij dacht dat een asielaanvraag enkel kon slagen in geval van problemen met de autoriteiten en niet in geval van problemen met andere burgers, kan hij bezwaarlijk ernstig worden genomen. Er dient te dezen op gewezen dat verzoeker een zestal jaar na zijn aankomst in België een aanvraag tot regularisatie heeft ingediend, waarbij hij blijkens zijn verklaringen de bijstand genoot van een advocaat (administratief dossier, stuk 5, p. 2). Verzoeker verklaarde tijdens het gehoor ook uitdrukkelijk dat hij zijn advocaat over zijn problemen heeft verteld. Er kan dan ook redelijkerwijs worden aangenomen dat zijn raadsman hem het nodige en correcte juridisch advies zou hebben verschaft aangaande de wijze waarop hij internationale bescherming kon verkrijgen tegen de vrees die hij beweert te koesteren ten aanzien van zijn land van herkomst. Dat zijn advocaat hem slechts zou gezegd hebben dat Libanezen geen problemen kennen en dat zij geen asiel krijgen (administratief dossier, stuk 5, p. 7), overtuigt de

Raad geenszins. Dat verzoeker zich pas zestien jaar na zijn aankomst in Europa vluchteling heeft verklaard, naar eigen zeggen omdat hij niet meer illegaal wil leven en hij niet langer wil wachten op de uitkomst van zijn regularisatieaanvraag, toont aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en dat hij met het indienen van een asielaanvraag niet zozeer internationale bescherming tegen een vrees voor vervolging in zijn land van herkomst beoogde doch eerder een legaal verblijfsstatuut in België voor ogen had, hetgeen niet strookt met de houding van een persoon die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekers laattijdige asielaanvraag vormt aldus een contraindicatie voor de ernst van door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad reeds de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

2.4.2. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van het geheel van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen en overwegingen met reden dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde problemen omwille van zijn (geheime) relatie met een meisje van eind 1996 tot eind 1998. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om het geheel van de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.4.2.1. Immers, waar verzoeker opwerpt dat zijn vriendin altijd haar hijab uitdeed wanneer zij samen naar de dijk in Saida gingen en dat zij een pruik en een zonnebril aandeed zodat ze onmogelijk herkenbaar was, en dat haar afwezigheid op school nooit een probleem was omdat zij goede punten behaalde, kan de Raad na lezing van het gehoorverslag slechts vaststellen dat verzoeker zich te dezen bedient van loutere *post-factum* verklaringen die niet de minste steun vinden in zijn verklaringen zoals hij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente overwegingen waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht opmerkt: *“(...) Zo stelt u uw vriendin op kerstavond 1996 te hebben leren kennen en elkaar gedurende een aantal maanden in het geheim te hebben ontmoet vooraleer u een eerste keer haar hand ging vragen. U hiernaar gepeild geeft u aan dat u bang was van haar broers, ‘het was de start van een relatie, dat mag bij ons niet’ (CGVS p.3-4). In dit opzicht kan het dan ook niet overtuigen dat u haar met de wagen meenam naar de dijk in Saida, een plek die toch bezwaarlijk als discreet kan worden bestempeld, om daar te wandelen (CGVS p.3). U hiernaar gevraagd, antwoordt u dat niemand jullie daar kent. Gewezen op het feit dat jullie toch niet konden uitsluiten er iemand tegen te komen die jullie kende, komt u niet verder dan te stellen dat er maar heel weinig mensen naar daar gingen en Hezbollah daar niet aanwezig was (CGVS p.7). Het hoeft geen betoog dat uw antwoord totaal niet kan overtuigen. Moesten jullie effectief deze relatie geheim hebben dienen te houden is het niet meer dan logisch dat jullie zich niet op een dergelijke plek in het openbaar zouden vertonen. Ook het gegeven dat u aangaf dat jullie deze uitstapjes deden tijdens de lesuren kan niet overtuigen daar jullie toch niet konden uitsluiten dat de school de ouders van uw vriendin van haar afwezigheden op de hoogte zou stellen, wat dan weer aanleiding tot moeilijke vragen zou kunnen geven (CGVS p.3).”* Dat verzoeker en zijn vriendin zich samen in het openbaar vertoonden valt naar het oordeel van de Raad niet te rijmen met verzoekers bewering dat zij hun relatie geheim moesten houden uit angst voor de broers van zijn vriendin (administratief dossier, stuk 5, p. 3-4). Dit klemt des te meer daar uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij zijn vriendin ook meenam naar het appartement van een vriend in Haret Hrayk (administratief dossier, stuk 5, p. 3), alwaar zij elkaar dus in alle discretie konden ontmoeten en zij derhalve geen onnodige risico's, zoals het wandelen op de dijk in Saida, dienden te nemen om hun (geheime) relatie in stand te kunnen houden. Gelet op verzoekers verklaringen *“CG: Wanneer en waar het meisje leren kennen? AZ: Het was Kerstavond in 1996, bij haar zus. Ik had al een crush op haar en ik kon toen met haar praten. (...) CG: En dan? AZ: Op die avond zat ik met haar in de veranda, maar haar zus wist dat ik haar graag zag en op die avond begonnen we te zoenen, de dag erop zei haar zus haar lippen zijn al gezwollen.”* (administratief dossier, stuk 5, p. 3) kunnen overigens eens te meer ernstige vragen worden gesteld bij het “geheime” karakter van de relatie.

2.4.2.2. Voorts kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden in diens oordeel dat het weinig geloofwaardig is dat verzoeker en zijn vriendin al quasi onmiddellijk, in januari 1997, na de eerste kennismaking op kerstavond 1996 seksuele betrekkingen zouden hebben gehad zonder eerst over de risico's te hebben gesproken en zonder eerst te hebben besproken hoe zij

de relatie precies gingen aanpakken, temeer zijn vriendin op dat moment nog maar zestien jaar oud was, zij nog maagd was, zij uit een praktiserende religieuze familie kwam en een hoofddoek droeg, haar broer een strijder bij Hezbollah was, haar vader een wijkverantwoordelijke van Amal was, zij niet bepaald adequate voorzorgen namen om niet zwanger te geraken en hij zich ervan bewust was dat hij kon gedood worden indien de familie van zijn vriendin erachter zou komen dat zij voorhuwelijkse seks hadden gehad.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien op welk vlak de bestreden beslissing gebaseerd is op feitelijke onwaarheden, zoals wordt opgeworpen in het verzoekschrift. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt immers dat verzoeker verklaarde dat hij zijn vriendin heeft leren kennen op Kerstavond 1996 en dat zij voor het eerst seksuele betrekkingen hadden in januari 1997, na Nieuwjaar (administratief dossier, stuk 5, p. 3-4), verklaringen welke exact op deze manier in de bestreden beslissing werden hernomen en beoordeeld. Het is de Raad dan ook niet duidelijk op basis van welke van zijn verklaringen verzoeker meent te kunnen stellen dat hij zijn vriendin al sinds twee jaar kende en dat de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht schendt.

In zoverre verzoeker voorts opwerpt dat het Commissariaat-generaal conclusies trekt over zijn vriendin louter op basis van haar broer en haar religieuze familie, zonder rekening te houden met het feit dat ze zelf duidelijk rebellie durfde te vertonen ten aanzien van haar familie, dat ze daarnaast ook geschoold was, wat een belangrijk element van emancipatie is, en dat het dus niet is omdat haar familie traditioneel is dat ze ook volgens die traditie handelt, wijst de Raad erop dat het loutere feit dat verzoekers vriendin als zestienjarige school liep op zich bezwaarlijk kan aantonen dat zij geëmancipeerd en rebels was en dat zij tegen de traditie zou handelen. Dit klemt des te meer daar uit verzoekers verklaringen tijdens het gehoor op geen enkele wijze kan worden afgeleid dat zijn vriendin rebelleerde tegen haar familie, integendeel. Zo blijkt uit zijn verklaringen immers dat zijn vriendin een hoofddoek droeg, dat zij na de weigering van het eerste huwelijksaanzoek geen uitstapjes meer maakten en zij mekaar nog slechts een kwartiertje in de auto zagen wanneer zijn vriendin naar huis mocht van school, dat zij na de weigering van het eerste huwelijksaanzoek geen seksuele contacten meer hadden, dat zijn vriendin weigerde wanneer hij haar na de tweede weigering van zijn huwelijksaanzoek voorstelde om haar te 'ontvoeren' en samen te vluchten en dat zij wilde dat haar moeder haar vader zou overtuigen (administratief dossier, stuk 5, p. 3-5), hetgeen allerminst wijst op rebellie doch integendeel aantoont dat verzoekers vriendin haar familie en de (religieuze) tradities respecteerde. In dit opzicht kan het dan ook geenszins overtuigen dat zij zich als zestienjarige maagd zonder nadenken en zonder de risico's te hebben besproken in een seksuele relatie zou storten met een 23 à 24-jarige man die zij pas kort voordien had leren kennen en zij hierbij dan ook nog eens geen voorbehoedsmiddelen zou gebruiken. De Raad wijst er te dezen nog op dat niet alleen het gedrag van verzoekers vriendin maar ook dat van hemzelf in de door hem geschetste context weinig geloofwaardig kan worden geacht. Zo blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij bevriend was met de zus van zijn vriendin, alsook met haar broer H., die een strijder was bij Hezbollah (administratief dossier, stuk 5, p. 3-4), en dat hij zich er bovendien van bewust was dat voorhuwelijkse seks zware repercussies kon hebben, dat vooral de jongen hiervoor moet boeten en hij gedood kan worden, vooral als de familie conservatief is, en dat dit een kwestie van eer is (administratief dossier, stuk 5, p. 5-6). Er kan dan ook niet in redelijkheid worden aangenomen dat verzoeker de situatie zo snel heeft laten escaleren met seksuele betrekkingen tot gevolg, en dat hij op die manier niet alleen voormelde vriendschappen maar ook zijn leven op het spel zou zetten. Waar verzoeker in dit verband nog aanvoert dat het Commissariaat-generaal een subjectieve beoordeling van zijn handelingen maakt om te oordelen dat zijn relaas ongeloofwaardig is terwijl deze beoordeling op geen enkel objectief element steunt, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over een bepaalde appreciatiemarge beschikt om te oordelen of de asielzoeker in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er aanwijzingen bestaan dat hij nood heeft aan internationale bescherming. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem worden aangereikt door verzoeker. Uiteraard houdt een dergelijke beslissing dan ook een beoordeling in van de waarde van de desgevallend aangebrachte bewijselementen, alsook van verzoekers verklaringen.

2.4.2.3. Aangezien uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij wel degelijk op de hoogte was van de geldende gebruiken en normen, met name dat een meisje ontmaagden voor het huwelijk binnen de traditie niet wordt aanvaard en dat zowel hijzelf als zijn vriendin hiervoor door haar familie vermoord kon worden (administratief dossier, stuk 5, p. 5-6), tart het naar het oordeel van de Raad iedere verbeelding dat verzoeker en zijn vriendin ervan overtuigd waren dat zij door de moeder van zijn vriendin in te lichten van het feit dat zij seksuele betrekkingen hebben gehad de toestemming zouden krijgen om met elkaar te huwen. De Raad acht het totaal ondenkbaar dat verzoeker en zijn vriendin, zich bewust zijnde van

alle risico's, een dusdanig lichtzinnige logica zouden hebben gehanteerd, waarbij zij zich beiden bewust in een uiterst gevaarlijke positie plaatsten. Immers, zoals er reeds terecht op wordt gewezen in de bestreden beslissing, kwam verzoekers vriendin uit een traditionele familie en werden zijn huwelijksaanzoeken reeds tot drie maal toe afgewezen zodat verzoeker niet ernstig kan voorhouden dat zij er geen rekening mee zouden hebben gehouden dat dit wel eens fout zou kunnen aflopen, temeer verzoeker in dit verband nog verklaarde "CG: *Wat was dan de bedoeling om de moeder op de hoogte te brengen?* AZ: *Zodat ze druk op de vader kan opvoeren, niet aan de vader vertellen want die zou haar direct vermoorden.*" (administratief dossier, stuk 5, p. 5) en "(...) *de eer is beschadigd, en niets kan die eer herstellen behalve mijn bloed.*" (administratief dossier, stuk 5, p. 6). Mede gelet op het feit dat verzoekers vriendin blijkens zijn verklaringen uit een praktiserende traditionele familie kwam, acht de Raad het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onbegrijpelijk dat verzoeker en zijn vriendin niet zouden hebben verwacht dat haar moeder de familie op de hoogte zou brengen. Aangezien dit niet kon worden uitgesloten, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat het gegeven dat verzoeker en zijn vriendin een dergelijk risico namen iedere geloofwaardigheid ontbeert. Met het louter herhalen van zijn eerdere verklaringen dat hij en zijn vriendin dachten dat de gemakkelijkste oplossing om de eer van haar familie te beschermen was om alles naar de buitenwereld toe te verzwijgen en hen te laten trouwen, brengt verzoeker geen overtuigende argumenten bij die voorgaande appreciatie kunnen ombuigen. Waar verzoeker nog betoogt dat zijn vriendin dacht dat haar moeder haar zou helpen indien zij zou weten dat ze ontmaagd werd aangezien zij dan met niemand anders kan trouwen, en dat ook rekening moet worden gehouden met het feit dat zijn vriendin toen amper 16 jaar oud en zij dus waarschijnlijk niet de meest volwassene beslissing heeft genomen, verwijst de Raad naar verzoekers verklaringen tijdens het gehoor, waar hij uiteenzette "CG: *Wanneer zei uw vriendin aan haar moeder dat ze geen maagd meer was?* AZ: *in 1998, in de nacht, rond 9 november want ik heb ze die dag aan de school gezien want ze zei die dag aan mij dat ze haar moeder zou inlichten. Het was haar laatste poging want ik eiste dat we samen gingen vluchten.* CG: *Kwam dat voorstel enkel en alleen van uw vriendin of spraken jullie daar eerst over.* AZ: *Ik was aan het proberen met haar te vluchten naar Tripoli, maar ze zei dat ze het eerst aan haar moeder zou vertellen en dan kon die haar vader overtuigen.* CG: *Wat was uw reactie toen uw vriendin dit aan haar moeder zou vertellen?* AZ: *Ik was blij misschien was het de oplossing, ze moeten dat begrijpen.*" (administratief dossier, stuk 5, p. 4-5). Verzoeker kan de verantwoordelijkheid voor deze onbegrijpelijke beslissing, waarvan elke logica zoek is, thans dus niet ernstig louter bij zijn "onvolwassen vriendin leggen.

2.4.2.4. Tot slot wijst de commissaris-generaal er nog terecht op dat ook verzoekers houding na de beweerde problemen met de familie van zijn vriendin verder afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid: "*Verder blijkt dat u nooit ook maar enige inspanningen hebt gedaan om in de periode dat u in het appartement van uw oom was ondergedoken, nieuws te vergaren over uw toenmalige geliefde, dit terwijl de situatie behoorlijk geëscaleerd was en u zelfs vreesde dat ze wel eens door haar familie zou zijn vermoord. Uw verschoning dat u te veel schrik had biedt maar een zwak excuus waarom u op zijn minst niet via via informatie omtrent uw teergeliefde probeerde te vergaren (CGVS p.5). (...)*"

Verzoeker betwist deze overwegingen en stelt dat hij inderdaad niet rechtstreeks in contact is gekomen met zijn vriendin omdat hij te veel schrik had van haar familie, dat hij evenwel aan zijn broer heeft gevraagd hoe het met haar ging, dat zijn broer hem zei dat hij zich geen zorgen moest maken over haar maar dat hij aan zichzelf en zijn eigen veiligheid moest denken, en dat hij de vraag tijdens het gehoor niet duidelijk had begrepen en dacht dat hem enkel werd gevraagd of hij rechtstreeks in contact was gekomen met zijn vriendin. Deze beweringen vinden echter niet de minste steun in het gehoorverslag, waar de Raad het volgende leest: "CG: *Had u in die periode nieuws van uw vriendin?* AZ: *Helemaal niets, ik durfde geen contact te nemen met niemand.* CG: *Dus geen enkele inspanning gedaan om nieuws over haar te vergaren?* AZ: *Ik durfde niet, had veel te veel schrik. (...)*" (administratief dossier, stuk 5, p. 5). Uit deze verklaringen blijkt aldus duidelijk en in strijd met wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift dat verzoeker zich voor zijn vertrek uit Libanon bij niemand, ook niet bij zijn broer, heeft geïnformeerd over het lot van zijn vriendin. Het hoeft geen betoog dat een dergelijk gebrek aan interesse in het wedervaren van het meisje met wie hij zijn verdere leven wilde delen verzoekers geloofwaardigheid andermaal niet ten goede komt.

2.4.3. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielaanvraag. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij

aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat is het asielaanvraag van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Vermits aan het asielaanvraag en de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, kan hij zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

2.5.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door hem opgediste relaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd door zijn autoriteiten of door derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.5.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Libanon, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus "*Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon*" van 4 januari 2016, toegevoegd aan het administratief dossier en de op 14 november 2016 overgemaakte COI Focus "*Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon*" van 15 juli 2016) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er Tripoli sinds april 2014, op een

zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische militieën. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beiroet. Anno 2015-2016 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. In 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JN ook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers geïdoleerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. In 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwa is een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sinds haar oprichting kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De nieuwe troepenmacht werd ook samen met de Libanese autoriteiten om de veiligheid in het kamp te garanderen. Niettegenstaande de aanwezigheid van de troepenmacht vinden er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaats. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn, vallen hierbij soms één of meerdere burgerslachtoffers. Op 22 augustus 2015 braken in Ayn al-Hilwa gewapende confrontaties uit tussen islamitische groeperingen en Fatah. Op 27 augustus 2015 keerde, na onderhandelingen tussen de betrokken partijen, de kalmte terug. Er is wel sprake geweest van moorden en kleinschalige schietincidenten waarbij een aantal doden vielen bij de extremistische strijders of Fatah. Er werden geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dit besluit op generlei wijze, noch brengt hij informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Libanon door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.6. Het door verzoeker bijgebrachte paspoort vermag niet de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin om te buigen daar dit louter zijn identiteit en nationaliteit aantoont, gegevens welke niet ter discussie staan.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. Verzoeker meent dat zijn gehoor te kort heeft geduurd doch laat na te concretiseren welke aspecten van zijn relaas of welke details over concrete elementen hij niet zou hebben kunnen toelichten. De Raad benadrukt hierbij dat de duur van het gehoor geen indicatie uitmaakt van de grondigheid en volledigheid ervan en dat het aan verzoeker zelf is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat het Commissariaat-generaal kan beslissen over zijn asielaanvraag. Verzoeker werd aan het einde van het gehoor overigens uitdrukkelijk gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen aan zijn relaas, waarop hij antwoordde *“Ik heb niets toe te voegen, ik was heel op mijn gemak tijdens het gehoor.”* (administratief dossier, stuk 5, p. 8). De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.8. Waar verzoeker onder verwijzing naar artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn en het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012 (M.M. tegen Ierland C-277/11) nog aanvoert dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn samenwerkingsplicht, dient te worden herhaald dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van “gedeelte bewijslast” is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de asielzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de asielzoeker is gelegd. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn asielaanvraag aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten. Er bestaat trouwens geen enkele rechtsregel die de commissaris-generaal oplegt om onderzoeksdaden te stellen.

2.9. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.10. Waar verzoeker nog de schending van artikel 13 EVRM aanvoert, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, dient te worden benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure over een beroep beschikt dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 13 EVRM.

2.11. Waar verzoeker vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS